

Република Србија
УПРАВНИ СУД
11 У. 1248/13
28. март 2013. године
Београд

— 7060, одмах
не иторише
пракци
ЕСЛП

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Максимовић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А., држављанина А., кога заступају пуномоћници А.В. из Б., ..., А.Г. и Б., ..., А.Д. из Б., ..., А.Ђ. из Б., ... и А.Ж. из Н.С., ..., правници НВО Б.ц.з.љ.п. из Б., Б., поднетој против туженог Републике Србије-Комисија за азил, ради поништења решења, број ... од .. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 28. марта 2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије-Одсек за азил, број ... од ... године, којим се, ставом I диспозитива одбацује захтев за азил у Републици Србији држављанина А. А.А., од оца Б.Б. и мајке В. рођеног ... године, у К., А., а ставом II диспозитива, тражилац азила се обавезује да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од три дана од дана правноснажности овог решења и Одсеку за азил врати личну карту за лице које тржи азил, број .

Тужбом, поднетом Управном суду дана 25. јануара 2013. године, тужилац је

оспорио законитост решења туженог органа из свих разлога прописаних одредбом члана 24. Закона о управним споровима. Навео је да тужени орган није правилно применио закон када је одлучивао о основаности жалбе тужиоца. Неправилна примена закона се односи нарочито на исувише рестриктивно тумачење дефиниције сигурне треће земље. Наиме, ради се о кумулативно прописаним условима, па орган који доноси одлуку о захтеву за азил мора сукцесивно да утврђује испуњеност прописаних услова, по редоследу, како је то прописано Законом о азилу. Истакао је да се законска дефиниција сигурне треће земље мора тумачити и у складу с Препоруком Комитета министара Савета Европе, број Р (97)22 од 25. новембра 1997. године, која предвиђа да би једна држава могла да буде квалификована као сигурна трећа држава, потребно је да (поред ратификације Женевске конвенције и Протокола и усвајања и примене међународних стандарда у области азила) обезбеђује делотворну заштиту од протеривања и могућност да се на њеној територији тражи и ужива уточиште. Навео је да је Уставни суд Републике Србије у одлуци, Уж 1286/2012 од 29. марта 2012. године, посебно указао на то да је орган, који одлучује у поступку азила, дужан да коригује начин примене Одлуке Владе тако што ће узети у обзир извештаје УНХЦР. Међутим, у поступку, спроведеном по захтеву тужиоца, није са сигурношћу утврђено да ли су испуњени услови који једну државу квалификују као сигурну. Ово са разлога што је закључак да је једна држава сигурна заснован на томе да се налази на листи утврђеној од стране Владе и да је тужилац прошао кроз њу. Тако, тужени орган није образложио зашто би Т., Г. и М. за тужиоца биле сигурне земље, а није утврдио ни то да ли је тужилац имао могућност да у сигурној трећој држави поднесе захтев за азил. Навео је да тужени орган није узео у обзир извештаје међународних организација, на које се тужилац позвао у жалби, као ни став Европског суда за људска права о томе да орган који одлучује у поступку азила, мора да утврди на који начин власти сигурне треће земље примењују прописе. У изјави, током саслушања, тужилац је рекао да се није обраћао македонским властима ради подношења захтева за азил, јер му се није свидела ни земља, а ни људи. Међутим, ова изјава тужиоца може да укаже на то да је у М. био изложен кршењу људских права, те да није имао приступ поступку азила. Нагласио је да је у управном поступку пропуштено да се утврди који су стварни разлози због којих тужилац није тражио уточиште у М. Истакао је да је Европски суд за људска права, у случају МСС против Б. и Г., утврдио да су белгијске власти, које су тражиоца азила изручиле Г., као сигурној трећој земљи, морале да буду упознате са неправилностима поступка у Г., те да није требало очекивати од тражиоца азила да сноси терет доказивања у погледу ризика којима би био изложен у поступку азила у Г. Ово значи да орган који одлучује у поступку азила не сме

да се задржи само на претпоставци да ће се према подносиоцу захтева у трећој земљи поступати у складу са стандардима Конвенције о статусу избеглица, већ мора да утврди на који начин власти сигурне треће земље примењују своје прописе. Из наведеног следи да је терет доказивања да је трећа држава сигурна за тражиоца азила на доносиоцу одлуке, а не на подносиоцу захтева. Истакао је да се ниједан од поступајућих органа није осврнуо на праксу у поступку азила у трећим сигурним државама, тако да нису испуњени услови за квалификацију тих земаља као сигурних. Тужилац се позвао и на мишљење Уставног суда да досадашње тужбе поднете Управном суду, нису имале успеха, јер се тужиоци нису позивали на резоновање Европског суда за људска права у случају МСС против Б. и Г. и на запажање УНХЦР о положају тражилаца азила и корисника међународне заштите у Србији, Стога тужилац, Управном суду, посебно скреће пажњу да у овом предмету узме у обзир наведене документе и ставове Уставног суда и Европског суда за људска права. Предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и сам реши мериторно ову управну ствар или предмет врати на поновно решавање.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да тужилац није правилно цитирао одлуку Европског суда за људска права, МСС против Б. и Г., јер овом одлуком није истакнуто да је терет доказивања искључиво на органима који воде поступак, већ да се у условима који су владали у Г., а који су били познати белгијским органима, од апликанта није могло очекивати да носи читав терет доказивања. Европски суд је истакао да сматра да је на белгијским властима, дакле свим надлежним органима, суоченим са ситуацијом у Г., да најпре верификују како грчке власти у пракси примењују свој закон о азилу, а не просто да претпоставе да ће апликант бити третиран у складу са стандардима Конвенције. Тужени орган је нагласио да је одлука наведеног суда у конкретном предмету, релевантна за тужени орган само онда када се ради о идентичном чињеничном стању, што потврђује и пракса Европског суда. Наиме, у пресуди К. Р. С. против У.К. (представка број 32733/08, одлука од 2. децембра 2008. године) истакнуто је да у недостатку доказа који указују на супротно, мора се претпоставити да Г. поштује обавезе из Европске конвенције, као и обавезе наметнуте Декларацијом Уније, које прописују минималне стандарде у поступку азила и пријему тражилаца азила који су инплементирани у грчко законодавство и који су у сагласности са чланом 3. Конвенције. Одлука у предмету МСС против Б. и Г., заснована је на потпуно друкчијем чињеничном стању, које се не поклапа са чињеницама у предмету тужиоца. Ту је и мишљење Комитета министара у погледу мера које је Г. предузела како би исправила повреде констатоване пресудом МСС, а који подаци говоре о томе да се ситуација у Г. променила на

